

Productie: NEWTON film, Breda, www.newtonfilm.nl
 Regisseur: Guido Hendrikkx, debuut
 Genre / duur: documentaire / 30 minuten
 Taal / ondertiteling: Nederlands/ Engels
 website: www.newtonfilm.nl/dayisdone

Premieredatum: November 2010
 Wereld premiere: IDFA 2010 Amsterdam
 Competitie Nederlandse Documentaire

Technische informatie:
 Uitzend tape: Digibeta PAL, 16:9 (anamorphic),
 1.66, color, 30 min, Dolby Digital stereo

Day is Done* verhaalt op intieme en confronterende wijze het laatste routineuze levensjaar van een man die twee jaar niet is buiten geweest.

Peter Oud is twee jaar niet meer buiten geweest. Wonend in een klein appartement in Eindhoven leidt hij een routineus en geïsoleerd bestaan. Op confronterende en intieme wijze verhaalt Day is Done* het laatste levensjaar van deze markante man, wiens leven langzaam maar zeker naar de afgrond glijdt. Peter overleed in februari 2010.

De jonge regisseur Guido Hendrikkx leerde Peter kennen in de zomer van 2008, via zijn bijbaan bij Actief Thuiszorg. Tijdens hun eerste ontmoeting zag hij het, door Peter geschreven, mooiste boodschappenlijstje dat hij ooit had gezien: zes zware shag 'special made', drie treetjes bier, een ham, een kaas.

Na de zomer stopte Hendrikkx vanwege zijn studie in Utrecht met zijn bijbaan, maar bleef in contact met Oud. Hoewel onervaren in het filmvak voelde hij de drang om dit verhaal van deze bijzondere man te vertellen.

Directors Statement: "One must imagine Sisyphus happy"

Sisyphus (een mythologisch figuur) was gedoemd een zwaar rotsblok een steile berg op te duwen om deze vervolgens weer naar beneden te zien rollen. Tot in de eeuwigheid. Albert Camus voerde Sisyphus als 'de absurde mens' ten tonele in zijn essay De mythe van Sisyphus. Voor mij vertolkt 'de absurde mens' de routine van het leven.

Peter Oud was mijns inziens, naarmate ik hem beter leerde kennen, de belichaming van Sisyphus. Het huis dat hij nooit verliet, de absurde hoeveelheid alcohol en shag die hij er in korte tijd doorheen joeg, de televisie die de gehele dag aan stond, hoe hij de voordeur telkens openmaakte, de humoristische verhalen die hij bleef herhalen: elk bezoek leek een exacte kopie van het vorige. Een absurde routine die tot in de eeuwigheid leek te duren.

Camus eindigt zijn essay met de zin: "We moeten ons voorstellen dat Sisyphus gelukkig is". Ik stelde mij die vraag en probeerde de dialoog met Peter aan te gaan, maar kon niet tot hem doordringen. Toch had ik het gevoel dat hij, liggend in bed, een shaggie rokend en met een pilsje in zijn hand, niet ongelukkig was. Ik heb geprobeerd Peters leven op een zo realistisch en intiem mogelijke wijze weer te geven. Moeten we ons voorstellen dat Sisyphus gelukkig is?

Dat oordeel is aan de kijker.